

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 18. října 2022 o **odvolání**

obžalovaného: **Z. B.**, narozený XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, t. č. XXXX, XXXX, XXXX, pro doručování podatelna Městského úřadu XXXX, XXXX

proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 24. června 2022 č.j. 1T 30/2022-401,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Z. B. uznán vinným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, kterého se měl dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustit společně s M. S. tím, že

dne 13. 7. 2020 v blíže nezjištěné době mezi 01:00 - 03:00 hodinami, v XXXX, v rodinném domě XXXX, nejdříve jeden z obžalovaných zaklepal na okno ložnice rodinného domu, na dotaz obyvatele domu, poškozeného V. H., nar. XXXX, kdo tam je, odpověděl jeden z nich „já“, načež následně poškozený otevřel vstupní dveře, obžalovaný B. do poškozeného strčil dveřmi, v důsledku čehož poškozený upadl na břicho, obličejem k zemi, obžalovaný B. na něj skočil, kopal ho především do horní poloviny těla a křičel, aby mu dal peníze, obžalovaný S. stál v blízkosti, poté poškozeného oba obžalovaní postavili a odvedli do ložnice, kde na něj oba křičeli, že chtějí peníze a jestli jim je nedá, tak jej znovu ztlučou, načež poškozený v ložnici odemkl skříňku, z ní vytáhl kabelku, ve které měl peněženku, tuto položil na postel, obžalovaní si z ní vytáhli peněženku, ve které byla finanční hotovost ve výši 1.500 Kč, tuto si celou vzali, poté z ložnice odešli do dalších místností, odkud vzali z lednice 15 ks tuku Hera v hodnotě 150 Kč, 60 ks vajec v hodnotě 180 Kč a 5 kg mrazeného vepřového a drůbežího masa v hodnotě 500 Kč, přičemž výše uvedeným jednáním způsobili V. H. škodu ve výši 2.330 Kč a drobná zranění – odřeniny a zhmoždění hrudníku.

2. Za tyto trestné činy a sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno f) trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 8. 2020, č. j. 2T 84/2020-48, mu byl podle § 173 odstavec 1 trestního zákoníku za užití § 43 odstavec 2 trestního zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se zařazen do věznice s ostrahou.
3. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 8. 2020, č. j. 2T 84/2020-48, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
4. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byla oběma obžalovaným uložena povinnost zaplatit společně a nerozdílně na náhradě škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ: 41197518, částku 9.088 Kč.
5. Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu byl poškozený V. H., nar. XXXX, bytem XXXX, odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
6. Ve včas podaném odvolání obžalovaný namítá, že soud I. stupně postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 5 a 6 TŘ, jestliže na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil skutku popsaného v obžalobě. Po soudem I. stupně provedeném dokazování totiž nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by skutek, který je popsán v obžalobě, spáchal spolu s obž. S. konkrétně právě obžalovaný Z. B. Obžalovaný tak popírá, že se na místě činu nacházel v inkriminovanou dobu, neboť již několik hodin před skutkem šel domů, když mu bylo nevolno. K danému jednání neměl žádný motiv, poškozeného neznal, nemohl vědět, co nebo kdo se v domě nachází. Jediný přímý usvědčující důkaz vůči obžalovanému je tak výpověď spoluobžalovaného M. S., kterou považuje za účelově motivovanou, nevěrohodnou a nepravdivou. Zdůraznil, že spoluobžalovaný je k němu v nepřátelském vztahu, neboť chodil s jeho sestrou, a proto nemají dobré vztahy. Spoluobžalovaný také cílil na co nejmírnější trest, proto je dána u něj motivaci k označení spolupachatele. Jako skuteční spolupachatelé se přitom mohou nabízet například jak svědek G., či svědek K., kteří jsou, na rozdíl od obžalovaného B., kamarády obžalovaného S. a všichni běžně chodili k poškozenému domů. Výpověď obžalovaného S., pokud je nepravdivá a celkově nevěrohodná, pak jako usvědčující důkaz ve vztahu k obž. B. nemůže obstát.
7. Za nejzásadnější pochybení pak považuje obžalovaný soudem I. stupně opomenutý důkaz navržený při hlavním líčení dne 12.5.2022 a to výslechu zpracovatele odborného vyjádření ze dne 1. 9. 2020 z oboru genetika, kdy z tohoto odborného vyjádření se pouze podává, že pouze nelze vyloučit, že by zůstavitelem DNA stopy byl obžalovaný, neboť byl nalezen toliko pouze smíšený DNA profil, kdy u těchto je však vysoké riziko chybovosti a mylného výsledku, na rozdíl od individuální shody. Zpracovatel by se tak mohl k této otázce blíže vyjádřit, jaká je pravděpodobnost, že stopu zanechal skutečně obžalovaný, potažmo jaká míra chybovosti je u tohoto testu. Soud I. stupně nejenže tento navrhovaný důkaz neprovedl, ale ani se v odůvodnění svého rozsudku nijak s tímto důkazem a jeho neprovedením nevypořádal. Přitom se jednalo o zcela z pohledu soudu I. stupně zásadní usvědčující důkaz, na němž ve spojení s dalšími důkazy založil svůj závěr o vině obžalovaného. V této souvislosti obžalovaný odkázal na závěry nálezu Ústavního soudu České republiky sp. zn. I. ÚS 1135/17 ze dne 1. 11. 2017 a závěry usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 6 Tdo 725/2017, ze dne 20.7.2017, když obě citovaná rozhodnutí se vztahovala k opomenutým důkazům.
8. Soud I. stupně se nijak nevypořádal s obhajobou obžalovaného ve vztahu k náramku, který byl nalezen na místě činu, a který ještě před incidentem ponechal ve stanu na veřejně přístupném místě – XXXX, kdy neví, co se s ním stalo a pravděpodobně mu tak byl odcizen skutečným pachatelem. Soud je přitom povinen věcně adekvátně reagovat na obhajobu, potažmo na to, co v řízení vyjde najevo, jak se podává z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 74/06 ze dne 3. 10. 2006. Jedná

se tak o nepřímý důkaz, který s ohledem na okolnosti, které popsal v podaném odvolání, také nemůže být usvědčujícím důkazem. Stejně tak obžalovaný nesouhlasí s hodnocením důkazů ve vztahu ke svědkyni I. M.

9. Další námitkou obžalovaného je nesprávně zvolená právní kvalifikace jednání, když zdůraznil, že poškozený pachatele do svého domu vpustil dobrovolně a pachatelé, pokud použili násilí, tak nikoliv v souvislosti s trestným činem podle § 178 T.Z., tedy za účelem vniknutí do domu poškozeného, ale v souvislosti s trestným činem podle § 173 T.Z. Toto potvrzuje i sám soud I. stupně.
10. V neposlední řadě i přes okolnost, že popírá spáchání dané trestné činnosti, namítá nepřiměřenost trestu, který označuje za nepřiměřeně přísný. V této souvislosti poukázal na nízkou výši škody, když o nižší závažnosti skutku svědčí také zjevně velmi amatérský a nijak nepromyšlený způsob jeho provedení, kdy nebylo použito jakéhokoli speciálního nářadí ani postupů k překonání překážky při vstupu do obydlí poškozeného. Jednání zjevně nemohlo být dopředu naplánované a stejně tak se ani skuteční pachatelé nepokoušeli za sebou zamést stopy. Poškozenému nebyla způsobena jakákoliv citelnější újma na zdraví, a tento nemá jakékoli trvalé následky, a to ani psychické. Nesouhlasí se soudem I. stupně ani v tom, že proti poškozenému bylo použito „hrubé násilí“ (bod 25. rozsudku), jestliže zranění poškozeného nedosahovala kritéria dokonce ani ublížení na zdraví ve smyslu ust. § 122 odst. 1 T.Z. Přitom tuto skutečnost považoval soud I. stupně za přitěžující. Zdůraznil také, že je nepřipustné porušení zásady zákazu dvojího přičítání, pokud jako přitěžující pak soud I. stupně považoval rovněž také odsouzení z rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 8. 2020, sp. zn. 2T 84/2020, stejně tak jako soudem I. stupně zmíněná okolnost, že se souzeného jednání měl obžalovaný dopustit v době, kdy se již měl nacházet ve výkonu trestu odnětí svobody – za toto své jednání však již odsouzený byl potrestán právě rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 8. 2020, sp. zn. 2T 84/2020.
11. Závěrem navrhnul, aby Krajský soud v Brně jako soud odvolací odvoláním napadený rozsudek soudu I. stupně po přezkoumání zákonnosti a odůvodněnosti napadených výroků a správnosti postupu soudu v řízení podle ust. § 258 odst. 1 TŘ tento rozsudek zrušil, a sám ve věci rozhodl rozsudkem podle ust. § 259 odst. 3 TŘ tak, že se obžalovaný podle ust. § 225 odst. 1 TŘ zprošťuje obžaloby, neboť ve smyslu § 226 písm. c) TŘ nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný. Poškození, necht' jsou podle ust. § 229 odst. 2 TŘ odkázáni se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, případně aby po zrušení napadeného rozsudku byla věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
12. Krajský soud v Brně z podnětu podaného odvolání v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu napadený rozsudek přezkoumal ve všech jeho výrocích, když proti všem bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.
13. Odvolání obžalovaného bylo podáno včas, oprávněnou osobou, obsahovalo veškeré náležitosti odvolání dle § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud tak neshledal žádné důvody pro zamítnutí či odmítnutí ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu.
14. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména pak s těmi, které mají zabezpečit řádné objasnění věci a právo obžalovaného na obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku, nebyl tak shledán důvod pro zrušení rozsudku dle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
15. Pokud jde o výrok o vině, tak skutkový děj byl soudem I. stupně zjištěn správně, bez důvodných pochybností v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění

odpovídají výsledkům provedeného dokazování. Nálezací soud hodnotil důkazy tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu.

16. Podanému odvolání Krajský soud v Brně nepřisvědčil, neboť se ztotožnil s rozhodnutím soudu I. stupně, když odvolání obžalovaného B. směřuje výhradně do hodnocení důkazů soudem I. stupně, což je jeho nezadatelným právem a odvolacímu soudu nepřisluší do tohoto zasahovat, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky, nejedná se o deformaci důkazů, případně důkazy opomenuté. Ani namítaná okolnost, že soud nevyslechnul zpracovatele odborného vyjádření ze dne 1. 9. 2020 z oboru genetika, nebyla důvodem k zásahu odvolacího soudu. Nutno připustit, že tento postup nebyl písemně odůvodněn, ale poslechem zvukového záznamu o hlavním líčení bylo zjištěno, že v rámci tohoto se soud s tímto návrhem vypořádal a ústně v čase 1:01:20 a následujícím zdůvodnil, proč provedení tohoto důkazu zamítnul, když jej považoval za nadbytečný s ohledem na jeho písemné zpracování.
17. Do hodnotící činnosti soudu prvního stupně může odvolací soud zasahovat jen v těch případech, kdy toto hodnocení nesplňuje požadavky § 2 odst. 6 tr.ř. Dle něj soud, resp. orgány činné v trestním řízení obecně, „*hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu*“. Nadřazený soud proto může vytknout nálezacímu soudu např. nelogičnost jeho hodnocení, nepřihlídnutí k okolnostem významným pro rozhodnutí, opomenutí nějakého důkazu či zkreslení jeho obsahu, nemůže však žádným způsobem zavazovat soud prvního stupně, jak má ten či onen důkaz hodnotit.
18. Jak již výše uvedeno, obžalovaný svými odvolacími námitkami opakuje zvolenou obhajobu, kterou uplatnil již v nálezacím řízení, resp. polemizuje s hodnocením důkazů soudem prvního stupně. Uvedené odlišné stanovisko obhajoby stran interpretace provedených důkazů však samo o sobě nemůže odůvodnit zrušení napadeného rozsudku odvolacím soudem a vydání rozhodnutí, které by vyznělo ve směru požadavků obhajoby, neboť nálezací soud ve svém rozhodnutí důsledně rozvedl jednotlivé důkazy, jež byly ve věci provedeny, jasně uvedl, které z nich považuje za věrohodné, z jakých důvodů a z jakých důkazů při rozhodování o vině obžalovaného vycházel, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku je zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními.
19. Pokud stěžejním důkazem k rozhodnutí o vině obžalovaného byla výpověď jeho spoluobžalovaného S., tak soud I. stupně v logických souvislostech popsal, že ke skutkovým okolnostem vypovídal až poté, kdy soud přijal jeho prohlášení o vině a žádné okolnosti, o které obžalovaný B. opíral svou obhajobu, spočívající v tvrzení o nevěrohodnosti a nepravdivosti výpovědi obžalovaného S. nebyla v řízení prokázána a zůstala tak naprosto osamocena. Naopak soud I. stupně všem tvrzeným detailům v obhajobě obžalovaného věnoval patřičnou pozornost a odvolací soud tak jeho závěrům o vině obžalovaného zcela přisvědčil. S ohledem na velmi precizní a pečlivé odůvodnění napadeného rozsudku lze na jeho příslušné pasáže (body 17-22) odkázat, neboť v podaném odvolání není uvedena žádná nová okolnost, se kterou by se nálezací soud nevypořádal. Odvolací soud se s hodnocením provedených důkazů zcela ztotožnil.
20. Ze správně zjištěného skutkového stavu nálezací soud vyvodil i odpovídající závěry právní a odvolací soud tak nepřisvědčil námitkám obhajoby, že násilí mělo být použito toliko ve vztahu k trestnému činu loupeže, neboť tvrzení o dobrovolném vpuštění pachatelů do domu je naprosto osamoceno, toto nevyplývá ani z výpovědi obžalovaného S., ani výpovědi poškozeného. Prvotní násilí bylo užito po otevření vstupních dveří, když poškozený konkrétně uvedl, že někdo zaklepal na okno v ložnici, on přepokládal, že se jedná o jeho vnuka, proto otevřel vstupní dveře. Dveřmi, otvírajícími se dovnitř, do něj někdo ždouchl a shodil ho na zem, tedy obžalovaní vnikli do rodinného domu poškozeného H. a užili při činu násilí. I odvolací soud dospěl k závěru, že jednáním, popsaným ve výroku napadeného rozsudku v úmyslu přímém obžalovaní jako spolupachatelé naplnili obě skutkové podstaty, tedy jednak zločinu loupeže podle § 173 odstavec

1 trestního zákoníku, jednak přečinu porušení domovní svobody podle § 178 odstavec 1, 2 trestního zákoníku. Souběh těchto dvou trestných činů není vyloučen. Výrok o vině byl jako správný a zákonný potvrzen a v podrobnostech lze odkázat za odůvodnění napadeného rozsudku soudem I. stupně.

21. Pokud se týká výroku o trestu, tak odvolací soud dospěl k závěru, že soud I. stupně posoudil náležitě všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu a délky trestu, jakož i způsobu jeho výkonu, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v ustanovení § 38 a § 39 tr. zák. Uložený trest plně odpovídá jak povaze a závažnosti spáchané trestné činnosti, tak i poměrům na straně obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života, jakož i samozřejmě výchovnému působení trestu. Při ukládání trestu soud I. stupně přihlédl rovněž i k samotným okolnostem, za kterých došlo ke spáchání předmětné trestné činnosti. Na straně obžalovaného nelze zohlednit polehčující okolnost, neboť žádná nebyla shledána, když naopak nelze přehlédnout přitěžující okolnosti dle § 42 písm. n, q) tr. zák., neboť spáchal více trestných činů a již byl v minulosti opakovaně odsouzen, a to k i nepodmíněným trestům. Obžalovaný je osobou s výraznými sklony k páčání trestné činnosti, která již není toliko majetkového, ale i násilného charakteru, a závažnost jím páchané trestné činnosti tak graduje. Nelze-li od trestu očekávat výchovnou funkci, musí nastoupit funkce represivní. Dle názoru odvolacího soudu byla při daném ukládání trestu soudem I. stupně řádně respektována i ustanovení § 37 odst. 2 a § 38 tr. zákoníku, týkající se přiměřenosti trestních sankcí. Trest není přísný, natož nepřiměřeně, když toliko nepřiměřenost trestu může být důvodem k zásahu odvolacího soudu dle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, ale k tomu nebyl shledán důvod.
22. Jelikož ani ve výroku o náhradě škody nebylo shledáno pochybení, bylo podané odvolání obžalovaného zamítnuto jako nedůvodné ve smyslu § 256 trestního řádu.

Poučení o opravných prostředcích

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí odvolacího soudu,

- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 18. října 2022

Mgr. Adam Kafka v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Lenka Králíková